

PROLOG

Na začátku všeho bylo světlo.

V mém životě ale ne. Odjakživa mě obklopovala temnota.

Postupně mě pohltila.

Proto jsem tolik vděčná za ten krátký čas, kdy jsem jí s jeho pomocí dokázala uniknout.

Na začátku všeho bylo světlo.

Díky němu to vím.

KAPITOLA 1

„Tak tohle s ním sekne, Hortonová!“ Kyleův smích se odrazil od skleněných stěn sálu určeného jen pro největší firemní akce. Respektive tedy od toho, co z jindy hladkých chladných tabulí zbývalo. I když jsem se opravdu snažila krotit fantazii předražené floristky specializující se na vánoční výzdobu, cítila jsem se uprostřed té rudo-zlaté pohromy, která tu po ní zůstala, jako překvapení, které má na předem dohodnutý povel vyskočit z přeplácáného dortu.

Můj žaludek se od rána nezadržitelně měnil ve svíjející se klubko bolavých nervů. Dekker tuhle kýčovitou slátaninu určitě neschválí.

Skutečnost, že všechny ty zlaté a rudé girlandy nakonec nechal bez komentáře, jsem si později dokázala vysvětlit jen nečekanou přítomností jeho ženy.

Alexandra Dekkerová zosobňovala úspěch svého muže. Nedosažitelná štíhlost filmové hvězdy, přitom dokonalá plná prsa, a dokonce nepatrný náznak boků v uzoučkých večerních šatech. Nikdy by mě nenapadlo, že by výrazné zrzce mohla tolik slušet kobaltová modř, ale vypadala v ní fantasticky. Nejspíš dávno věděla, že právě tahle barva zdůrazní výjimečný odstín jejích duhovek.

Když po boku svého muže vplula na vánoční večírek Dekker Company, Sara a Jane z personálního okamžitě začaly řešit, kde všude je asi *přešitá* a jestli nemá barevné čočky. Nemyslela jsem si, že by se jí někdy dotkl skalpel. Alexandra Dekkerová prostě byla nádherná. Tečka.

Raut, bar, kapela, konferenciér. Zdálo se, že kromě té pitomé psychedelické výzdoby všechno dokonale fungovalo. I když... Posledně zmiňovaný si nedal pozor a pokusil se do jedné ze svých dětinských šarád zatáhnout samotného Dekkera.

Tomu samozřejmě nestál ani za pohled.

Přesto se i na tomhle nešťastníkovi v nepadnoucím smokingu okamžitě projevíly příznaky typické pro každého, kdo se ocitl v Dekkerově blízkosti. Zнала jsem je velmi dobře – vídala jsem různé stupně té křečovitě ztuhlosti ve tvářích klientů a obchodních partnerů, kteří vycházeli z jeho přepychově zařízené kanceláře. Dokonce i u těch, kteří podle oficiálních žebříčků byli bohatší než on, často starší a rozhodně vzdělanější.

Něco v osobnosti Jamese Dekkera vyvolávalo v každém normálním člověku instinktivní potřebu příkrčit se a chránit si *citlivá místa*.

Jedinou známou výjimku představoval Kyle Shuford. Hlavní génius Dekkerova IT oddělení.

Kyle byl všechno, jen ne typický nerd. Liboval si v drahém oblečení. Myl se minimálně dvakrát denně; sprcha byla – kromě obrovské vláčko-dráhy – součástí jeho kanceláře. Posiloval a oblékal se tak, aby to jeho vypracované tělo co nejvíc zdůrazňovalo. Taky si – po dlouhém rozhodování, se kterým otravoval polovinu lidí ve firmě – koupil poslední model nějakého předraženého sportáku a splácel luxusní loft na okraji Downtownu.

Několik abnormalit mu přesto zůstalo. Například byl imunní vůči autoritám. I když jsem dávno věděla, že autorita není slovo, které by vystihovalo Dekkerovu moc nad ostatními, nedokázala jsem najít lepší. Charisma? Ne, to příliš zavánělo sympatií. James Dekker v žádném případě nebyl sympatický.

A tak si teď Kyle mohl dovolit nevnímat napětí, které už pár hodin plnilo sál, využít odvahy, kterou mu dodalo pár skleniček alkoholu, a konečně to na mě vybalit.

Nebyla jsem pitomá, nebo aspoň ne tolik, abych nepoznala, že ho z nějakého záhadného důvodu přitahuju. Krátce po mém příchodu do firmy přerušil veškeré kontakty se Sarou, která do té doby byla jeho oficiální partnerkou na sex a pravděpodobně doufala, že se dostanou dál. Netlačil na mě. Na skleničku mě zkoušel pozvat jen občas a po každém mém odmítnutí zůstával k neutahání milý. Pravidelně hledal (a nacházel) záminky k tomu, aby nakoukl do mojí kanceláře a položil mi na stůl žvýkačku, čokoládu nebo nějakou plyšovou zručnost. Při svých krátkých návštěvách vždycky odkládal sako, takže jsem si mohla užít pohled na jeho skvělé tělo v obtaženém značkovém tričku nebo sněhobílé košili s ležérně ohrnutými rukávy a minimálně třemi rozepnutými knoflíčky.

Ach Kyle, škoda že ti nemůžu říct, jak zoufale se mnou ztrácíš čas.

Teď se nakláněl přes jeden z velkých kulatých stolů, natahoval ke mně ruku a vážně věřil tomu, že s ním půjdu tancovat.

„Já fakt netancuju, Kyle.“ Pokoušela jsem se o nenucený tón, ale cítila jsem, jak se mi nervozitou horko z tváří rozlévá přes krk až do trapně hlubokého výstříhu. Dekker seděl na samé hranici mého periferního vidění, přesto jsem si naprosto jasně uvědomovala, jak jeho ramena na sotva postřehnutelný okamžik ztuhla.

Shuford se prezíravě usmál. „To už jsi říkala, Hortonová, ale stačí jedinej tanec se mnou a už nebudeš chtít nic jinýho.“ Sara se u vedlejšího stolu prudce otočila ke svému novému kandidátovi na sexuálního kamaráda a bez varování ho začala intenzivně líbat. Chápala jsem ji. Když se Kyle usmál, mívala jsem občas letmý dojem, že i ve mně se něco po-
hnulo. Někde strašně hluboko, pod vrstvami toho všeho...

Nakonec, když se odmítal hnout z místa, jsem neochotně vstala. „Jedna písnička,“ varovala jsem ho předem.

V okamžiku, kdy si mě k sobě přitáhl, jsem zalitovala, že jsem tak důkladně dodržela Dekkerovy pokyny. Kapela ve smokinzích měla být zárukou decentní zábavy, pro Kylea ale klasická taneční hudba představovala záminku, aby mě k sobě pevně přitiskl. Těch pár vteřin, kdy si vychutnával mou bezmoc, si nepokrytě užíval. Pak jeho objetí konečně trochu povolilo. Pokusil se rozhýbat mé křečovitě ztuhlé tělo. Možná by

se mu to povedlo, kdybych první otočku nečekala na opačnou stranu. Neovládl zasyknutí, když jsem celou vahou zabalancovala na špičce jeho ručně šité boty.

„Copak, není to ono?“ zvedla jsem s hraným překvapením obočí.

„Potřebovala bys pravidelný trénink,“ ušklíbl se, sjel mi rukou dolů po páteři a na vteřinu nás od pasu dolů spojil víc, než pro mě bylo snesitelné. Chtěl mi nejspíš předvést, jak *velkou* chybu dělám, když ho tak vytrvale odmítám.

Ostre jsem se nadechla. „Já myslela, že patnáct už ti bylo.“ Ucukl před závanem chladu v mém hlase.

„Co kdybys na mě zkusila být milá?“ snažil se ignorovat mou mizernou náladu.

„Proč? Když to zvládnou, tak si to se mnou za odměnu rozdáš?“

Konečně se urazil. „Tohle nemám zapotřebí, Maddie,“ zašeptal naléhavě. Naklonil se ke mně a soustředěně sledoval, jestli se můj výraz změní.

Odvrátila jsem se. „Já vím, že nemáš, Kyle. Skočíme na panáka?“ Využila jsem moment překvapení a vysmekla se mu. Přesunuli jsme se k baru.

Nakonec odešel se Sarou. Nebyla jsem si jistá, jestli byl ve stavu, aby to vnímal, ale Sara se určitě postarala, aby u ní zůstal až do rána. Tím pádem jsem ho měla na pár dní z krku. Jakkoli byl Kyle Shuford ve své roli sebevědomého idiota přesvědčivý, dokázala jsem si představit, jak mu přede mnou bude trapně.

Ostatní hosté se trousili domů ještě dlouho po půlnoci. Díky alkoholu se všichni uvolnili, a ti nejodvážnější dokonce prohodili pár vět s Dekkerem.

Pokud jsem si stihla všimnout, Alexandra nemluvila s nikým. A nikdo nemluvil s Alexandrou. Ani její muž. Jen občas mimoděk přešel rukou po pozlacené pokožce, poseté droboučkými pihami, v hlubokém výstříhu na jejích zádech.

Ještě před půlnocí se oba vytratil. On se ale přibližně za dvacet minut vrátil. Pochopila jsem, že ji jen doprovodil k autu. *Na co se vymluvila? Bolest hlavy? Nebo ji napadlo něco originálnějšího?*

Už jsem netančila. A sklenička s Kylem byla poslední, kterou jsem si ten večer dovolila. Potřebovala jsem zůstat při smyslech. Potřebovala jsem na všechno dohlédnout. Až do konce muselo být všechno perfektní. Tak, jak to můj šéf vyžadoval. Jak to měl rád.

Pro Jamese Dekkera jsem pracovala rok a půl, z toho téměř rok jako vedoucí asistentka jeho osobní kanceláře. *Vrchní poskok*, jak říkal Kyle. *Hlavní asistentka*, prohlašovala s hrdostí moje matka v těch stále kratších okamžicích jasné myslí.

Když jsem se zařatými zuby opouštěla školu, nedělala jsem si iluze. Smířila jsem se s tím, že už se tam nikdy nevrátím. Matčino balancování na hranici mezi životem a smrtí trvalo nečekaně dlouho a její pojištění nemohlo pokrýt péči, kterou potřebovala. Bylo mi v podstatě jedno, jakou práci seženu. Jen když dostanu slušný plat.

Přesto jsem na pohovor k Dekkerovi nechtěla; připadalo mi nepravděpodobné, že by majitel takového impéria investoval svůj čas do Madison Hortonové, holky bez praxe, bez zvláštních znalostí a s nulovou ctižádostí. Jenže Kimberly, moje spolužačka ze střední, která vyměnila možnost studia za samostatný a nezávislý život ve velkoměstě, byla neoblomná.

„Maddie, tohle není náhoda! Potkáme se zrovna v momentě, kdy odchází ze školy a týden potom přijímá můj šéf nového člověka. To místo je přesně pro tebe, věř mi!“ Oči jí nadšeně svítily. Říkala *můj šéf*, i když její přímou nadřízenou byla Tamara, v té době vedoucí Dekkerovy osobní kanceláře.

Sama Kimberly s ním během roku, kdy pracovala jen pár metrů od něj, mluvila sotva dvakrát. Fascinoval ji a tajně doufala, že si jí možná všimne. Že jí dá příležitost ukázat, jak dobrá ve skutečnosti je. Toužila po něm, ale ještě víc po Tamarině místě. Ani ji nenapadlo, že bych pro ni mohla představovat konkurentku; zřejmě ve mně odjakživa viděla zakřiknutou patnáctiletou šedou myš, a proto mě tak vehementně přemlouvala. Nejspíš si říkala, že bude lepší, když na volné místo sama sežene někoho snadno ovlivnitelného, než kdyby to nechala osudu a musela se pak potýkat se skutečnou rivalkou.

Nakonec jsem se rozhodla, že to zkusím. Netoužila jsem po Kimberlyně návratu do mého života, ale Dekkerova firma za tu práci nabízela neuvěřitelný plat. Tehdy jsem si myslela, že peníze vyřeší většinu mých starostí. Měla bych na slušný byt. Zvládla bych splácet školní půjčku. A možná bych dokonce ušetřila na další matčinu operaci. Třeba by to ještě k něčemu bylo...

Recepce ve třicátém podlaží překypovala drahým koženým nábytkem a křišťálem. A aktuálně i dívkami, které bez výjimky vypadaly jako vítězky národního přeboru roztleskávaček. S tím rozdílem, že tyhle vítězky svíraly ve svých pěstěných rukách kožené desky s diplomy z prestižních univerzit.

Měla jsem chuť otočit se mezi dveřmi a rovnou vypadnout. Kimberly mi ale nedala šanci a dostrkala mě k poslednímu volnému křeslu.

„Tady seď a čekej,“ zavrčela výhrůžně. Odešla.

Dekker měl zpoždění. Nezavolal ještě ani jednu uchazečku. Blížilo se poledne a na budovu ze všech stran tlačil konec srpna. Přesně tuhle chvíli si vybrala klimatizace pro svůj výpadek. Během dvaceti minut bylo v místnosti k padnutí. Kožené desky už neležely na kostnatých kolenou vykukujících z krátkých kostýmkových sukní. Ovívaly své majitelky a pokoušely se udržet jejich make-up na původním místě.

Vůně parfémů ztěžkla. O něco později se daly příjemné květinové tóny definitivně na ústup před lidskou přirozeností. Pach potu se dostal na hranici snesitelnosti právě v okamžiku, kdy se – snad pod tlakem zuřivých pohledů všech čekajících – konečně otevřely vysoké masivní dveře kanceláře.

Jeho tvář jsem znala z ekonomických novin a z internetu, přesto mě překvapilo, jak mladý ve skutečnosti je. Obvyklé kliše o zpovynaném juniorovi, který – když to „papá“ zabalí příliš brzy – musí převzít firmu uprostřed rozehraného utkání v tenisovém klubu, na něj ale nesedělo. Věděla jsem, že James Dekker je svou prací posedlý už spoustu let.

Rychle a bez zájmu přelétl pohledem skupinu čekajících dívek. Pak se – nepřírozeně pomalu – vydal uličkou netrpělivě podupávajících loďček na vysokých podpatcích přímo ke dveřím, které vedly z recepce

k výtahům. Nechtěla jsem na něj zírat, ale nemohla jsem si pomoci. Jeho chůze působila nepřírodně. I další základní potřebu, kterou u druhých obvykle nevnímáme – dýchání –, Dekker jako by přesně odměřoval, a to každý nádech a výdech. Jako by vzduch kolem sebe ochutnával. Když mě míjel, přísahala bych, že na okamžik přivřel oči a nepatrně se usmál.

Pak vyšel ven a už se neukázal.

Po další půlhodině dorazila nějaká dívka, bez pozdravu ukázala na mě a otočila se k ostatním: „Tahle počká, ostatní můžou jít.“ Recepci naplnily vzrušené a vzteklé hlasy. Spousta úsečných vět. A slov. Skandál. Idiot. Hajzl. Podraz. Děvka.

Když jsem osaměla, uvědomila jsem si, že klimatizace už zase funguje. Dekker se vrátil. Zastavil se přede mnou, a když jsem se zbrkle a nervózně postavila – čekala jsem, že bude následovat pohovor v jeho kanceláři a stále jsem se marně snažila vyrovnat s faktem, jak velkou moc tu má Kimberlyino slovo –, pohybem ruky mě zarazil. Skoro se na mě nedíval. Znova přivřené oči a další neskrývaný hluboký nádech. Spokojený úsměv.

„Zítra můžeš nastoupit, Madison,“ řekl prostě a odešel do své kanceláře.

Zůstala jsem, dokud neodešli poslední hosté, protože jsem věděla, že i když se oficiálně rozloučil a odešel, čeká na mě ve své kanceláři.

Zaklepala jsem a vešla. Jedno z pravidel. Po půlnoci nečekáš na pokyn ke vstupu.

„Pane Dekkere?“

Seděl zády ke dveřím a vypadal, jako by si užíval výhled na město. Trpělivě jsem čekala. Konečně se s povzdechem protáhl a pomalu se ke mně otočil. Naklonil hlavu k rameni, chvíli mě pozoroval, pak odložil do broušeného popelníku zbytek doutníku a vstal.

Jako vždy jsem mohla jen hádat, co bude následovat. Proto mě tak lehce srazil na kolena. Stačila mu na to jedna nepříliš silná rána.

„Líbí se ti flirtovat se Shufordem? Líbí se ti, když mě můžeš veřejně ponižovat? Tohle jsme si snad vyjasnili na začátku! Jestli mě chceš – a ty mě chceš,“ sklonil se ke mně a krátce mě kousl do napjaté kůže na rameni, „přestaň se chovat jako laciná děvka.“ Při jeho monologu jsem nepřestávala hypnotizovat dvě drobné kapky krve, které se nezadržitelně vsakovaly do světlého koberce. Na špičce nosu mě lechtala další – horečně jsem uvažovala, jaký obrazec vytvoří s těmi předešlými.

„Připrav se, Madison.“ Vrátil se k obrovskému oknu, které z třicátého patra nabízelo skutečně skvělý výhled. Hřbetem ruky jsem si otřela nos a pak se pomalu sebrala. Na stole toho moc neleželo, přesto jsem vše pečlivě odsunula. Nehodlala jsem riskovat, že tentokrát zůstanou poblíž nůžky nebo stříbrný nůž na dopisy. Předklonila jsem se, abych se pod dlouhými šaty dostala až ke kalhotkám. Naučeným pohybem jsem je stáhla ke kotníkům. Než jsem je stihla nacpat do kabelky, objevila se přede mnou jeho rozevřená dlaň. Nepřestával se dívat ven. Podala jsem mu je.

Trochu jsem se rozkročila a horní polovinou těla se položila na stůl – tváří k chladné desce. Zavřela jsem oči.

Jeho ruce jsem ucítila nejdřív na kotnících. Jak postupoval nahoru, sunul s sebou zároveň šaty.

Když byl ve mně, naklonil se blíž, zajel mi rukou do vlasů a zvrátil hlavu dozadu: „Musím tě pochválit, Madison, ten večírek se vydařil, i když některé *zaměstnankyně* se chovaly nevhodně. I Alexandře se tu líbilo. Tak to nepokaz a buď ráno včas na svém místě. A nezapomeň, dnes ode mě něco dostaneš, takže žádná sprcha.“

Nemusel mi to připomínat. Tohle pravidlo bylo první, které mě čtrnáct dní po mém nástupu naučil. Hned potom, co si mě vzal poprvé.

Jeho pohyby byly systematické, ale nepostrádaly živočišnou dravost. Stejně o něm mluvili ti, kdo hodnotili jeho chování v byznysu. Dravá bezohledná systematicčnost.

Líbilo se mi to. Líbilo se mi patřit Jamesi Dekkerovi. Bolest, kterou mi způsoboval, dokázala na chvíli přehlušit ty ostatní; ty, které mě požíraly v době, kdy jsem mu nebyla nablízku.

KAPITOLA 2

Ráno jsem ještě z postele poslouchala Kimberlyin procítěný pěvecký výstup, neoddělitelnou součást jejího sprchování.

Rána bývala nejhorší. *On* za mnou chodil nejčastěji ráno. To byl důvod, proč jsem si nikdy nemusela nařizovat budík. Zřejmě i poslední den na tomhle světě se vzbudím před úsvitem, vyděšená a zpcená hrůzou. Proto mi vyhovovalo, že mě aspoň trochu rozptyluje něčí přítomnost.

Kimberlyino halekání se změnilo ve snesitelnější broukání; dokázala jsem si představit, jak si právě soustředěně žehlí vlasy a jak přetváří svůj hezký, i když fádňící obličej v dokonalou reklamu na kosmetický průmysl.

Už bych měla vstát.

Cítila jsem se hůř než obvykle. Po dlouhé době jsem si vzpomněla na jednu z meditačních technik, kterou mi doktorka Kate vnucovala obzvlášť nadšeně. Položila jsem se na záda, zavřela oči a soustředila se na postupné uvolňování celého těla. Než se dostanu k hlavě, mělo by mi být mnohem líp...

Neslyšela jsem Kimberly ani klepat, ani vejít. Vyděsilo mě to. Na sluch jsem se nemusela tolik spoléhat. Obvykle jsem vycítila, když se ke mně někdo dostal příliš blízko.

„Maddie?“ promluvila přímo nade mnou. Deku jsem si přitáhla k bradě dřív, než jsem vykřikla. „Ježíš, promiň, nechtěla jsem tě vyděsit,“ zatvářila se zkroušeně.

„Do prdele, Kim, máme dohodu, po zaklepání čekáme na pozvání,“ sjela jsem ji roztřeseným hlasem.

Otočila se ke dveřím, jako by je chtěla obvinít. „Já klepala,“ zamračila se na ně. Rozeznala jsem v jejím hlase vzteklý podtón. Na obvyklý hysterický výlev jsem neměla náladu, takže jsem rychle zařadila zpátečku.

„To je v pohodě, Kim, moje vina, dělala jsem takové relaxační cvičení a asi jsem si trochu odkrvila mozek.“ *Upřímné* omluvy jsem ovládala skvěle.

Nepřestávalo mě fascinovat, jak čitelný byl její obličej. Před rokem se Tamara vrátila z Dekkerovy kanceláře a křídově bílými rty nám oznámila, že právě dostala padáka a na její místo postupuje „ta ubožačka Madison“. Od té doby mě vzpomínka na neředenou nenávist v Kimberlyně myši tvářičce držela v její přítomnosti v nepřetržitě napětí, které pouze měnilo svou intenzitu – nemizelo nikdy. Ale její čitelnost měla výhodu. Nikdy mi nemohla vpadnout do zad. I tehdy jí trvalo nekonečných pět vteřin, než schovala nenávist pod masku upřímné radosti. Hned potom se na mě vrhla a začala mě nadšeně objímat a gratulovat mi. Na Tamaru už se ani nepodívala; dokonce nezareagovala ani na její větu na rozloučenou.

„Ty tupá podležavá krávo!“

Do té chvíle byly Kimberly a Tamara nejlepší kamarádky.

Někdy jsem se pokoušela vybavit si, jaká mi Kim připadala na střední. Uvědomovala jsem si už tenkrát, že jsem narazila na sociopatku? Nebo do současného dokonalého stavu musela teprve dospět? Nedokázala jsem to posoudit, mé vzpomínky zůstávaly matné jako ponurá rána na školním parkovišti. Omlouvala mě *malíčkovost*. V tu dobu jsem byla úplně pohlčená snahou získat stipendium na jakékoli vysoké, jen abych hned po závěrečných zkouškách mohla vypadnout z pekla, kterému jsem ze setrvačnosti říkala domov. Kimberlyinou poruchou jsem se tehdy zaobírala jen velmi zběžně, pokud vůbec.

Kimberly konečně povolila napjatá ramena a udělala dva kroky směrem ke skříni. Obě ložnice byly zoufale mrňavé, vlastní koupelna nebo šatna představovaly nedostižný luxus. Daň za možnost bydlet pouhých dvacet minut od Dekkerova království a přitom se při placení nájmu nezruinovat. Pohnula s levými dveřmi skříně tak, aby zašedlé zrcadlo na jejich vnitřní straně zachytilo její obličej. Spokojeně mlaskla.

Pomalou jsem vydechla. Bouřka byla protentokrát zažehnaná.

„Spíš s Dekkerem, Maddie?“ použila úplně stejnou intonaci, jako když se mě každé ráno ptala, jestli dnes jedeme do práce společně. Ale zároveň těch pár slov znělo stejně falešně jako její ranní koncert ve sprše. Stále na sebe soustředěně zírala do zrcadla, nemrkala a snad ani nedýchala; příkrčená jako kočka před myší dírou.